

ὁ τὸν φόρον τῆς δεκάτης
τὸν ἀρχαῖον καταγράφας,
δ γενναίως δεκατίζων κάθε σποροθῆρα, κάθε κόμμη,
τὸν ἐνδέκατον τὸν ἤϊρε, πλὴν ὁ δέκατος ἀκόμα
δὲν ἐβρέθη, φρουραῖα,
κί εἶναι τοῦτο συμφορὰ,
καὶ μελέγχολος ὁ κόμος περιμένει μέχρις οὗ
τὴν ἐκκλάσιν ὀμνήσῃ τοῦ δεκάτου νεοσσοῦ.

Σὺν ρωλοῖ, ποῦ δὲν παύει μὰ συμγῆ τὸ τίμια τάχα.
ἔτσι πάει καὶ τὸ κρότος...
τὸν ἐνδέκατο τὸν βροῦκαν... ὁ Δραγοῦμης εἶναι, βλάνα,
κατὰ τύπους Κορδονάτος.
Κί ὁ Δραγοῦμης σύμβολόν του τὸν Κορδονάρο βασιτῆ,
εἶναι καὶ συνδυασμένος, μὰ καὶ μόνος, χωριστά.

Κάθε τόσο, Περικλιέτο, ψηφροφόροι μὲ σπουσιτοῦν,
κί ἔσαν κί ἄλλοι ἐρωτῶ
πὼς ἐγένικε κί' αὐτό,
κί' οὗ συγχρόνται Σαμαρείταις Ἰουδαῖοι μ' ἀπατιοῦν.

Μὲ συνδυασμὸ καὶ μόνος, Περικλιέτο μου φαγῶ,
ποῦχαις ψῆρον εὐνητοῦ,
ἔλα τὰ πουλάκια βλέπεις νὰ πετιοῦν ὑγὰ ζυγὰ
κί ὁ Δραγοῦμης μοναχός.

Κόρδονος καὶ Δραγοῦμάκι,
καὶ μαζὶ καὶ χωρισμένα,
μ' ἄλλους λόγους, ρε βλαμάκι,
θὰ ψηφίλης δέκα κί' ἔνα.

Π. — Μήτ' ἐγὼ δὲν πῆρα κάρω
πὼς συνέβη τέτοιον πρᾶγμα...
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
πὼς οἱ δέκα πᾶν ἀντάμα
κί ὁ Δραγοῦμης πάει χώρα,
κί ἔχω τόση στενοχώρια.

Φ. — Ὁ Θεοδωρῆς σκέπεται σαρφρώνως,
Δραγοῦμαρος καὶ Κόρδονος συγχρόνως,
καὶ δίχως νὰ ζητῆς διασαφήσεις
τὸν ἔνα καὶ τοὺς δέκα νὰ ψηφίσης.

Τὸν ἔνα καὶ τοὺς δέκα, παπαγάδιο,
καὶ τοὺς συνδυασμένους καὶ τὸν μὴ,
τὸν ἔνα καὶ τοὺς δέκα δίχως ἄλλο,
τὸν ἔνα καὶ τοὺς δέκα στῆ γραμμῆ.

"Ὅταν βγαίνης τὸ πρεῖ' στὸ παραθύρε
σὸν γαρούφαλο μυρίζεις ἀπουκτό,
νὰ ψηφίσης δέκα κί' ἔνα, κακομοίρη,
νὰ ψηφίσης δέκα κί' ἔναν ἑταίκο.

Π. — Ἐδὼν ὁ Κορδονάτος,
κάρω μας, παπαπαθῶ...
δέκα κί' ὁ μυροδάτος
ἔντεκα, βρε παιδιὰ.

'Ἐμπρός' οἴης κάλπαις στένα,
ἔστε καὶ γηγενῆ,
καὶ τοὺς κυρίους δέκα
ψήφισε σὺν ἐνί.

Φλοῖγεται καὶ πάλιν τῶν ἐκλογῶν ἡ βάτος
καὶ πάρε μυροθά...
δέκα κί ὁ μυροδάτος
ἔντεκα, βρε παιδιὰ.

Φ. — Εἰς τοῦ Μάκκω τὸν χορὸν
κί ὁ Προθυπουργὸς παρὸν,
κί' ἔβλεπε, βρε Περικλιέτο, πὸτ' ἔδω καὶ πὸτ' ἔκει
δίχως ὀθόλου νὰ χορῆσῃ,
κί' εἶπαν φίλοι μερικὸι
πὼς τὸν δέκατον γυρεύει.

Π. — Ὁ Θεοδωρῆς ξανάνευσε καὶ δὲν τοῦ φεύγει μάλοσ
καὶ τώρα νέον Γιάδσωνα τὸν εἶπε κί' ἔνας Γάλλος,
κί' ἄνω καὶ σὺ, βρε Φασουλῆ, πιθῆκου παρῶδια,
καὶ τὴν αἰγίδα ζήτησε τῆς ἐψηλῆς του σκέπης...

Φ. — Ἀπὸν τὸν εἶπαν Σαβραῶθ, ἀπὸν τὸν εἶπαν Δία,
κί' ἄν τὸν εἶποιν καὶ Γιάδσωνα μεγάλο πρᾶμμα βλέπεις.
Καὶ τώρα, Περικλιέτο μου, τὸν Φασουλῆν πέλενα τον,
κί' ἔλα νὰ πᾶμε σὸν παπποῦ νὰ σὲ προτινῶ δέκατον.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν, μαίμου κοινή,
δέκα χατοῦκα σὺν ἐνί.

'Ἐνφ' τὸ φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» τυπόμεται, πολ-
ταί,
ὡς δέκατος ὁ Λυγινὸς ἀνά τὴν γῆν θρυλλεῖται.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαις.

Τὸυ προσφιλοῦς Ἀγαθοῦλῃ Κωνσταντινῆ ἡ Πόπη,
ἔνα κορίτσι μάλαμμα, κομψέτο καὶ σερπῆ,
κί ὁ νέος Ἀθανάσιος, τοδιπλὴν Κυπριώτης,
νεώτατος, χρυσόκαρδος, κεφαλλονίτης πρώτης,
ἀντήλλαξαν μικροὶ μικροὶ μνηστῆρες δακτυλίδι,
κί ὁ Φασουλῆς περιχαρῆς μὲ γλώσσα σὸν φαλλίδι
ρῶδα στὸ ζεύγος ἔτρεξε καὶ ποῦπουλα νὰ στερώσῃ
καὶ μὴν ἐτζήδεν ἄφησε ποῦ νὰ μὴν τοὺς τὴν ὀσῆ.

Παναγιώτης ὁ Πλατσούνας, ἔνας νέος ἑταίκοσ
καὶ' στοῦ Ναντινοῦ τὸν κλάδον τμηματάρχης τραντακτός,
καὶ αὐτὶς ἠεραβιτισθῆ τὴν Μαρίαν Κιβισοῦσ,
κόρην ἀγαστὴν ἐξ οἴκου κατὰ πάντα ἑλληντοῦ.
Κί ὁ «Ρωμηὸς» τοὺς ἐπευχῆσθῆ μὲ ζωὴ γεμάτη κάρνα,
κί ὁ γαμπρὸς νὰ κἀνῃ πάντα τόμπολα καὶ τοικουκίνα.

Πάρε βιβλία χρέσιμα γιὰ τὸν λαὸ γραμμένα,
ποῦ τ' Ἀντιρρόθῃ τῆγραφε τοῦ Χαράλιμπ' ἡ πένα.

Λοιπὸν στὸ Πανελλήνιον ὁ Φασουλῆς κηρύττει
πὼς νέα γραμματόσημα θὰ ἐναρθῶντ' ἡ Κρήτη,
καλιόσημα, κομψότατα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
μ' ἀποτυπώσεις γλαυφῶς ἀρχαίων νομισμάτων,
καὶ μὲ τοῖλα πάγκμα κί' ἱστορικὰ τὰ μέλα,
ὁποῦ τὸν ὀσιτρον προσαλοῦν ἠρωικῶν φημάτων.